

Emma Longauer

Nevyslovené myšlienky

Emma Longauer

**Nevyslovené
myšlienky**

Čas letí

Čas letí, topí sa vo víre dní,
rozfúkal starých spomienok prach.
A hoc je po pravom poludní,
ráno stále stojí pri dverách.

Ráno včerajšieho rána,
ktoré šlo do zabudnutia,
jeho srdce zasiahla posledná rana
a kvapky jeho krvi čistú vodu mútia.

Čas letí mĺ'ovými krokmi,
nezbrzdím ho, ani keby som sa snažila,
a to, čo bolo pred pár rokmi,
pripadá mi, akoby som vtedy vôbec nežila.

Je večer. Spln skresľuje tvár,
vedľa neho hviezdny les,
čo bolo popoludní je v jeseni jar,
v jednoduchej chuti zložitá zmes.

Kiežby tak rýchlo neletel čas,
ved' môže spomaliť...

no túto túžbu nevypočul zas.
Letel ďalej. Nedal sa zastaviť.

Jeden krok nestačí

Jeden krok nestačí,
ak chceš kráčať s časom,
jeden krok nestačí,
ak sa chceš kochať jeho jasom.

Čas rýchlo preniká atmosférou,
napíše príbehy do denníkov.
Donesie príbehy aj
na najobyčajnejšie miesta.
Jeden krok nestačí,
aby dĺžka tvojich krokov bola dlhá
ako času cesta.

Preteky s časom

Nechcem už, nechcem
pretekať sa s časom.

Nechcem už, nechcem
súperiť s jeho hlasom,

ktorý mi vraví:

„Darmo sa snažíš,
aj tak ma nikdy,
nikdy neporazíš!“

Nechcem pretekať s niečím,
čo nemôžem poraziť.

No chcem každú sekundu,
čo mám, dobre využiť.

(Ne)priateľ

Čas je náš nepriateľ.
Kradne nám ilúzie.
Kradne nám mladosť.
Kradne nám krásu.

Čas je náš priateľ.
Dáva nám múdrosť.
Dáva nám za pravdu.
Dáva nám spásu.

Kedysi a teraz

kedysi som svoju cestu
videla celkom zreteľne
ale moje sny
ma zradili
a zaviedli inam
než som
pôvodne hcela
no aj táto nová cesta
ma naplňa
i keď je pokrytá črepmi toho
čo bolo
a mohlo
byť...

Ostala som sama

Ostala som sama.
Samučká sama.
Musím mlčať,
lebo nemám s kým hovoriť,
jednoducho potrebujem
pocit smútku z duše
zmyť.
Trápenie utopiť,
ale nie vo víne.
Potrebujem zabudnúť.
Rýchlo. Ľahko.
Nevinne.

Prosba k rodičom

Ja...Tol'kokrát som povedala,
čo som nikdy nechcela.

Kol'kokrát? Hrozne veľa.

Možno som mala pravdu,

Možno lepší spôsob,

ako urobiť to či hento inak.

Alebo najlepšie: neurobiť
nijak.

Zvieram v sebe prosbu, prosbičku,
celkom skromnú, drobučkú.

Aby ste mi odpustili
všetky moje rozmary.

Aby ste ma k stolu
odpustenia pozvali.

Zabudnutý list

Slová napísané na hárku
skrkvaného papiera
zožltnutom rokmi.
Atrament stráca farbu, vymiera.

Tie slová vekmi zmyté.
Čo nimi bolo vyslovené?
Určite niečo skryté.
Alebo peknými slovami osladené.

Možno ústna dohoda,
Možno čo sa stalo dnes.
Či si kýchla mačka, či si spieval škrečok,
Či sa tešil pes.

Zabudnutý list
leží na dne korkového šuplíka,
tomu, komu bol určený,
jeho obsah dlho, dlho unikal.

Čas list prachom obsypal,
zničil peknú obálku

zaplavenú spomienkami
na blízkosť i na diaľku.

Slzy slnečníc

Vyjdem kdesi do ulíc,
slnko hádže zlaté lúče,
rosa sa mi dotkne líc...
Zastriem oči závojom,
pohl'ad sa mi rozplynie...
sú to slzy slnečníc.

Stačia chvíle písané,
myšlienkami kreslené,
postavím sa do tieňa,
žiarenie sa obmieňa.

Zaútočí do očí,
kvapky sa mi rinú z líc...
Asi je to tak dané,
plačú oči slnečníc...

Pripravené som splatiť
všetky chyby budúce,
so všetkým sa zdôveriť,
prosí srdce žiaduce...

Poznám jednu rozprávku,
nazývam ju minulosť,
chvíľu nevrátim už späť,
sotva postavím si most...

Odhodlaná postávam,
možno stále na mieste,
je čas na návrat domov,
nie túlať sa po meste.

Návrat do rozprávky
zažila som v ulici;
Chcela by som ešte raz
cítiť kvapky na líci...

Vyjdem kdesi do ulíc,
slnko hádže zlaté lúče,
rosa sa mi dotkne líc...
zastriem oči závojom,
pohľad sa mi rozplynie...
sú to slzy slnečníc.

Skončil sa už čas kvetín,
slnko nemá zlaté lúče.
Veľmi dobre viem, kam zmizli.
Skrýli sa mi do náruče.